

2. Adventtisunnuntai

Evankeliumi, Luuk. 21: 25-36

Kaikkialla Pyhässä Raamatussa me näemme, että ihmisten autuus on sängen kovin meidän Vapahtajamme sydämellä. Kaikkein enimmin Hän osoitti sen siinä, että Hän Jumalana otti itse meidän lihamme ja veremme päällensä siinä kärsiäkseen ja kuollakseen syntisten edestä. Mikään muu ei Häntä vaatinut tähän suureen hyvään työhön ihmisiä kohtaan kuin Hänen sula armahtava rakkautensa ja sääliväisyytensä meitä kohtaan, jotka olimme Hänen vihollisensa. Ei Häntä siihen kukaan olisi pakottanut ellei Hän itse vapaasti olisi tahtonut kantaa meidän raskasta syntikuormaamme; ei myöskään meissä mitään hyvää ollut, joka Häntä olisi siihen saattanut taivuttaa. Ei, vaan juuri meidän suuri viheliäisyytemme, hätämme, saastaisuutemme ja vihamme Häntä kohtaan, meitä uhkaava iankaikkinen onnettomuus, se liikutti Hänen rakkaan sydämensä armahtamaan niin, että Hän kielsi oman kunniansa ja kärsi, mitä me olimme ansainneet ajassa ja iankaikkisuudessa. Meidän lunastuksemme on totisesti ollut ylen kallis Hänelle; Hänen täytyi kärsiä niitä kipuja, joita ei yksikään kuoleva ole tuntenut. Kun Hän on kaiken tämän meille onnettomille tehnyt, niin soisi Hän myös sydäimestä, että hyvin monet sen hyväkseen käyttäisivät iankaikkiseksi autuudeksensa. Ja kun Hän tuntee meidän heikon luontomme, että me olemme multaa ja tomua, niin Hän ei meiltä vaadi yhtään mitään enempää kuin, ettemme vastusta Pyhän Hengen työtä sydämässämme. Ei Hän pyydä meiltä sitä, että me itsestämme rupeaisimme etsimään Häntä ja Hänen verensä ansioa, sillä siihen meillä ei ole ensinkään halua eikä toimintavoimaa itsestämme. Sentähden Hän kolkuttaa itse meidän sydämillemme, ojentaa kätensä ja taritsee itsensä jokaiselle, joka tuntee itsensä kadotetuksi, että he kaikessa viheliäisyydessään mahtaisivat uskalluksella lähestyä Häntä. Sellainen Hänen mielensä on kaikkia ihmisiä kohtaan, pahimpia vihollisiansa ja pilkkaajiansakin kohtaan. Ei Hän muuta soisi kuin, että myös heidän katseensa osuisi Hänen rakkauteensa ja siten heidät saatasiin voimakkaasti liikkeelle antamaan sydämensä omaksi Hänelle, joka on heidät niin kalliisti ostanut, ja niin mielellään tahtoisi heidän tulevan pelastetuiksi. Sentähden Hän on myös kohta valmis vastaanottamaan kaikkia vaivaisia

2. Adventtisunnuntai

syntisiä, jotka näkevät itsensä kadotetuiksi, eivätkä tiedä muuta tietä, kuin huutaa Häneltä armahtamista. Ei Hän sellaisia koskaan hylkää; vaan mitä huonommat ja mahdottomammat he omasta mielestään ovat, sitä otollisemmat he ovat Hänelle. Hän tekee jumalattomat armosta vanhurskaiksi. Oppikoon siis jokainen tuntemaan syvän turmeluksensa ja uskomaan sen itsestään, ettei niin huonoa ja viheliäistä luontokappaletta ole maan päällä; silloin hän oikein tunkeutuu Vapahtajan tykö. Silloin hän vasta tosissaan etsii armoa ja löytää tosi armon Jeesuksen veressä. Ihminen, joka autuudestansa oikein on murheissaan, on aina huono ja köyhä omasta mielestään. Kun hän saa armon ja syntinsä anteeksi, niin hän kylläkin saa runsaan lohdutuksen, mutta kuitenkin hän tuntee itsensä aivan huonoksi ja mahdottomaksi kaikkeen Herran laupeuteen. Kristus on sellaiselle vanhurskaaksi tehdylle syntiselle kaikki kaikessa.

Vapahtajan suuri rakkaus syntisiä kohtaan ilmenee myös silloin aivan erityisesti, kun joku niin kokonaan uhraa itsensä Hänen omakseen. Vapahtajan lempeys näitä vaivaisia syntisiä kohtaan on uskomattoman suuri ja sanoin kuvaamaton. Äidinkin rakkaus on palava pientä lastaan kohtaan, mutta se ei kuitenkaan ole verrattavissa siihen pitkämielisyyteen, jolla Jeesus, hyvä Paimen, kantaa heikkoja lampaitansa, holhoo ja varjelee niitä, ettei yksikään Hänestä eksyisi pois. Jos joku eksyisikin Hänestä, niin se saattaa surun ja kivun Hänelle; ei Hän myös väsy sitä etsimästä. Ja kun Hän sen löytää, niin me luulisimme Hänen rankaisevan sitä; mutta ei! Hän kantaa sitä olallansa iloiten, ei kovasti sitä pitele, vaan sitäkin suuremmalla hellyydellä, kun Hän tuntee sen heikoksi. Sellainen lammaskoira nuhtelee itseään eksymisensä tähden, ja itkee monta kyyneltä sentähden, ettei hän ole uskollisemmin hyvää paimentaan seurannut. Mutta kohta kun paimen ja lammaskoira ovat taas yhteen tulleet, niin tätä lammasta uudelleen lohdutetaan, vahvistetaan ja siunataan.

O! jos Jumala soisi sen, että kaikki ihmiset, olivatpa he niitä, jotka eivät vielä ikinä ole Vapahtajaa tunteneet tai niitä, jotka kerran ovat olleet Hänen omiaan, mutta hyljänneet Hänet jälleen, mahtaisivat antaa Jumalan Hengen kirkastaa heille, kuinka hyvää ja autuasta heidän olisi olla Jeesuksen käsivarsilla.

Parasta on kuitenkin aina armoitetulle syntiselle, että hän katkeamatta voi pysyä Jeesuksessa, eikä koskaan anna itseään Hänestä eksyttää. Sitä varten myös meidän Vapahtajamme sekä itse että palvelijainsa kautta varoittaa monta kertaa Raamatussa ihmisiä **pysymään alati Hänessä**, kun heidät kerran armoon on otettu, ja antaa heille parhaat neuvot siihen, kuinka he voivat Hänelle uskollisina pysyä. Sitä tarkoittaa myös Vapahtajan vakava varoitus tämän päivän evankeliumissa: ”**Sentähden valvokaat ja aina rukoilkaat, että te mahdolliset olisitte kaikkia näitä välttämään, jotka pitää tapahtuman, ja seisoman Ihmisen Pojan edessä.**” Pankaamme tämä varoitus tänä päivänä sydämellemme ja katselkaamme:

Jeesuksen kehotusta valvomiseen

Meidän tulee tarkasti panna merkille se, että Jeesus evankeliumissa **puhuu opetuslapsillensa**, jotka uskon kautta Häneen olivat saaneet syntinsä anteeksi ja sen elämän, joka on Jumalasta. Kääntymättömiä ihmisiä kehotus valvoa ei olisi mitään hyödyttänyt, sillä yhtä mahdotonta kuin on nukkuneen ihmisen mitään karttaa, niin yhtä mahdotonta on myös sen, joka makaa synnin unessa ja suruttomuudessa, valvoa sydäntään. Se joka valvoo jotakin asiaa, hän pelkää sen kadottavansa tai muutoin vahinkoon tulevan; mutta kääntymättömällä ja hengellisesti kuolleella ihmisellä ei ole mitään **sielun aarretta**, jonka hän voisi peljätä kadottavansa. Ei hänellä niin ollen mitään valvottavaa ole; ja vaikka hän vielä ajattelisikin, että hän autuaaksi tullakseen tahtoisi huolellisesti varoa ja tarkoin varjella itsensä kaikesta synnistä, jää kuitenkin kaikki hänen aikomisensa epätäydelliseksi ja hyödyttömäksi; niin kauan kuin häntä ei armosta ole vanhurskaaksi tehty uskon kautta Jeesukseen Kristukseen. Kaikella omalla vaivannäöllänsä hänen on mahdotonta hankkia itselleen autuutta. Ne jotka vastaanottavat Jeesuksen ja Hänen ansionsa itselleen vanhurskaudeksi, saavat voiman Jumalan lapsiksi tulla. Mutta ennen kuin se tapahtuu, ovat kaikki ihmiset synnin orjia, eivätkä voi kaikella ahkeruudellaan ja valvomisellaan syntiä voittaa ennen kuin Jeesuksen voima heitä siihen vahvistaa. Niin kauan kuin ihminen elää epäuskossaan ja kylmäkiskoisuudessa Jeesusta kohtaan eikä yli kaiken rakasta Häntä, on hän kirouksen alainen, vaikka hän voisikin kerskata mitä loistavimmasta hyveen tiestä. Ei meitä mikään muu voi tehdä Jumalalle otolliseksi kuin Jeesuksen vanhurskaus, jonka vaivainen syntinen uskolla omistaa. Kun syntinen on niin uskon kautta saanut rauhan Jumalan kanssa, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, silloin vasta vaaditaan, että hänen pitää uskon hedelmiä kantaman pyhässä elämässä ja hengellisessä valvomisessa; mutta sitä ennen ei voida häneltä mitään vaatia. Sentähden puhuukin Jeesus tässä ainoastaan opetuslapsillensa, jotka olivat armoitetut ja, jotka annettuaan sydämensä Jeesukselle olivat saaneet voiman täyttämään Hänen käskyjensä ja järjestämään elämänsä Hänelle kunniaksi ja mielisuosioksi. Niiltä jotka Herran Jeesuksen Kristuksen ovat vastaanottaneet, voidaan myös vaatia, että he Hänessä vaeltavat. Kol. 2: 6.

Ainoa, mikä voi meitä **pitää valppaina**, on niin muodoin se, että me **olemme yhdistetyt Jeesuksen kanssa**. Tämä voi antaa meille sekä halun että voiman katsella Häntä niin, ettei mikään maailmassa saata häiritä meitä autuaasta ja alinomaisesta kanssakäymisestä Hänen kanssaan tai peräti eksyttää meitä Hänestä. Jos me olemme Kristuksen tähden saaneet armon ja syntimme anteeksi, niin vaatii Jeesus meiltä, että me suurimmalla kiintymyksellä ja

2. Adventtisunnuntai

huolenpidolla varjelemme sitä, mitä meille on tallelle pantu. Se tapahtuu erityisesti niin, että pidämme mielessämme sen kalliin päätarkoituksen, jota varten meidät on luotu ja lunastettu. Jos me oikein ajattelemme **sitä suurta kutsumista**, johon meidät on kutsuttu, nimittäin olemaan iankaikkisesti yhdistetyt Jeesuksen kanssa, ja nauttimaan kaikkea sitä autuutta, minkä Jumalan Poika meille on viattomalla kuolemallansa ansainnut, niin me sen kautta varmasti tulemme taitaviksi varovaisin askelin kulkemaan tämän maailman läpi. Karttakaamme siis kaikella ahkeruudella kaikkea sitä, mikä meitä viivyttäisi matkallamme tai estäisi päämäärästä; pitäytykäämme sitäkin sydämellisemmin kiinteästi Jeesukseen ja joka päivä uskossa nauttikaamme Häntä, **elämän leipää**, joka yksin voi vahvistaa, ravita ja virvoittaa meitä. Jos me etsimme sitä armoa, että me alati ajattelemme tätä autuutta iankaikkisuudessa, johon me olemme aiotut, niin ei maailman kunnia tai viettelys meitä mitenkään voita. Jeesuksen uskovaiset lapset nauttivat sydämissänsä Hänen rauhaansa, joka käy kaiken ymmärryksen yli, ja voivat totuudessa sanoa niin kuin Daavid: ” **Ja nyt Herra, mihinkä minä luotan? sinuun minä toivon.**” Ps. 39: 8. Silloin me alinomaa elämme, ei niin kuin ne, joilla on täällä pysyväinen kaupunki, vaan niin kuin ne, jotka halajavat täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa. Uskovainen voi jo täällä ajassa iloita siinä autuaassa toivossa, että hän saa kerran nähdä Jeesuksen niin kuin Hän on. Tämä taivaan autuuden jatkuva ajatteleminen herättää meidät kristilliseen valvomiseen ja tekee meidät näin taivaallisiin mieltäyneiksi. Jos me olemme valppaat, niin autuas iankaikkisuus on alati meidän silmissämme, ja kaikkea sitä hengellistä siunausta, jota me maailmassa nautimme, me käytämme välikappaleena voittaaksemme päämäärämme. Silloin me sanomme niin kuin Paavali: ” **Mutta yksi on se: minä unohdan ne, mitkä takaperin ovat, ja kokotan niiden perään, jotka edessä ovat, ja samoan eteenpannun määrän jälkeen, sen kalliin tavarän jälkeen, joka Jumalan kutsumisen kautta ylhäältä Kristuksessa Jeesuksessa ilmoitetaan.**” Fil. 3: 14. Silloin kun Herra antaa meille armon niin ajatella ja tehdä, meidän voidaan sanoa valvovan ja pitävän korkean päämäärämme silmiemme edessä.

Mutta meidän tulee myös **valvoa oman sydämemme** ja sielumme tilaa. On välttämätöntä, että me joka päivä tarkasti koettelemme itseämme tullaksemme yhä paremmin itseämme tuntemaan, mikä on mitä tarpeellisinta Jumalan lapsille. Jos me sen laiminlyömme, tulemme pian petetyiksi ja saamme vihdoon, ehkä myöhään, katua sokeuttamme ja eksymistämme. Kun evankeliumi on ruvennut meille maistumaan ja Jumalan lasten seura ja jumalaiset puheet huvittamaan, niin voisi joku pian luulla olevansa sentähden Jumalan lapsi vaikka ei olekaan. Kenties me olemme joskus olleet herätetyt, ja nyt ainoastaan on muistissa, millä mielellä me silloin olimme; mutta nyt voi olla peräti toisin ellemme vakavasti itseämme koettele. Me saatamme pian

2. Adventtisunnuntai

tulla **penseiksi** niin, ettemme ole kylmät emmekä palavat, ja kuitenkin luulla olevamme oikeita kristityitä. Sillä siitä useinkin penseys tulee, että ihminen on joskus autuudestaan murhetta pitänyt, mutta ei ole mennyt pitemmälle, vaan pysähtynyt paljaisiin hyviin liikutuksiin. Vaikka sellaiset ovat penseitä, niin he voivat kuitenkin kaiken elinaikansa säilyttää jonkinlaisen halun muutamiin jumalisuuden harjoituksiin, heillä voi myös olla suuri evankeliumin tuntemus ja tietoa sen sisällöstä, mutta oma sydän jää kuitenkin kuolleeksi ja voimattomaksi. He saattavat kauan aikaa pettää muita, mutta paljon enemmän itseänsä. Sentähden on sängen tarpeellista jokaisen vakavasti koetella itseänsä, palaako sydän todella Jeesuksen rakkaudesta tai tuntee se sisäistä murtumista ja surua sen vuoksi, ettei se kyllin rakasta Häntä. Jos me rohkenemme astua esiin ja sanoa niin kuin Pietari: ” **Herra sinä tiedät kaikki, sinä tiedät, että minä rakastan sinua.**”, jos Jeesuksen kärsiminen ja ansio on meidän sielumme ainoa ravinto, jota me joka päivä nautimme sydämessämme niin, ettei se sitä katsellessaan ikinä saa jäädä kylmäksi eikä penseäksi, jos me tunnemme itsemme sellaisiksi, ettemme tosiaankaan omalta puoleltamme näe muuta kuin paljon syntiä ja raadollisuutta, mutta tunnemme kuitenkin samalla sydämissämme olevamme Jeesuksen omat, ettemme ilman Häntä voi elää, että meillä on alituinen ikävä Hänen peräänsä ja rakastamme Häntä sydämestämme enemmän kuin mitään muuta maailmassa, niin me myös voimme olla vakuuttuneet, että me siinä tilassa olemme vaikka kuinka heikkoinakin kuitenkin Vapahtajan omat. Silloin me olemme Herralle Jeesukselle otollisimmat. Hän on meidän suuri ja voimallinen Vapahtajamme ja me olemme Hänen kurjia ja köyhiä syntisiänsä. Mutta juuri tästä nyt on kysymys, onko meidän sielumme tila todella tällainen; ja sitä emme koskaan voi tietää elleemme tarkasti koettele itseämme. Tästä johtuen on valvominen myös tässä kohdin tarpeen, jotta voisimme uudistaa liittomme Vapahtajan kanssa, mikäli havaitsemme vielä armosta kuuluvamme Hänelle; ja jotta me sitäkin nopeammin voisimme hakea avun Häneltä, mikäli me vähimmässäkin kohdin huomaamme tulevamme välinpitämättömämmiksi ja kylmemmiksi Hänen kuolemaansa ja kärsimystänsä kohtaan kuin aikaisemmin. Jos me pienimmässäkin tunnemme kylmenevämme Häntä kohtaan, niin ettemme totuudessa voi sanoa, että **Jeesus ainoa on meille kaikki**, niin paetkaamme Hänen tykönsä, joka meidät on kerran vastaanottanut, ja pyytäkäämme Häntä vuodattamaan rakkautensa sydämiimme ja niin kirkastamaan itsensä meille kärsimisessänsä, että Hän meidän sydämemme kokonaan valloittaisi.

Jos me tahdomme noudattaa Jeesuksen kehotusta **valvomiseen**, niin meidän tulee myös tarkasti karttaa kaikkia viettelyksiä, jotka ovat lukemattomat, ja näkyvät joka päivä enenevän. Irstaisuus ja jumalattomuus saavat vallan ja totista kristillisyyttä pilkataan. Ei Jeesuksen oikeilla opetuslapsilla ole monessakaan paikassa ketään, jotka olisivat yksimielisiä heidän kanssaan,

2. Adventtisunnuntai

joitten kanssa he pitäisivät seuraa ja sydämellistä kanssapuhetta itselleen neuvoksi ja rakennukseksi. **Ne jotka jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa tahtovat elää**, saavat kärsiä useimpien vihaa, ylenkatsetta ja pilkkaa. Ja itsessämme me kannamme turmellun sydämen, joka sen pahempi! luonnostansa on kaikkeen pahuuteen taipunut ja pian valmis maailman syntisten houkutusten vieteltäväksi.

Maailman meno ja halut voivat pian saada meissä niin paljon valtaa, että meidät vähässä vietellään pois **yksinkertaisuudesta Kristuksessa Jeesuksessa**. Totisesti se, joka kaikkia näitä tutkii ja myös tuntee oman luontonsa heikkouden, havaitsee kuinka kallis Vapahtajan varoitus on: ” **Valvokaat ja rukoilkaat.**” Ja jos meidät mahdollisesti varjellaan maailman saastuttamiselta, niin täytyy Hänen, **joka hyvän työn meissä on alkanut, myös sen itse päättää.** Se on pääasia, että meidän sydämemme lakkaamatta riippuu kiinni Herrassa Jeesuksessa, ja että me alati Häneltä armoa ja varjelusta pyydämme, ja niin voimme olla vakuuttuneet siitä, **ettei kenenkään pidä repäisemän meitä Hänen kädestänsä.** Mutta jos me suuria rupeamme ajattelemaan ja itseemme siten luottamaan, että meillä on pysyväisyyteen kyllin voimaa, niin me saamme häpeällä oppia, kuinka heikot me olemme, ja kuinka väkevät ovat meidän vihollisemme. Millaisessa vaarassa tulla vietellyiksi Jeesuksen uskovaiset ovat, sen me selkeästi näemme niin monesta kehotuksesta, jotka meille Pyhässä Raamatussa on annettu **valvomiseen ja pysymiseen hyvässä**, sekä niiden jalojen välikappaleiden käyttämiseen, joita se antaa kiusausten voittamiseen. ” **Olkaat raittiit**”, sanoo Pietari, ” **valvokaat; sillä teidän vihollisenne perkele käy ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, ja etsii, kenen hän nielis. Sitä te seisokaat vastaan, vahvat uskossa,**” jne. 1. Piet. 5: 8- 9. Paavali varoittaa näin: ” **Viimein, rakkaat veljeni, olkaat väkevät Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa. Pukekaat päällemme kaikki Jumalan sota-aseet, että te perkeleen kavalia päällekkarkkaamisia voisitte seisoa vastaan. Mutta kaikissa ottakaat uskon kilpi, jolla te voitte sammuttaa kaikki ruman tuliset nuolet.**” Ef. 6: 10, 11, 16. Jeesuksen viimeinen varoitus opetuslapsille oli tämä: ” **Valvokaat ja rukoilkaat.**” Ja Pietari osoittaa, mikä vahinko niillä on, jotka antavat itsensä vietellä, kun hän sanoo: ” **Ja sittekuin he ovat paenneet maailman saastaisuudesta Herran ja Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen tuntemiseen, niin he kuitenkin heitänsä siihen käärivät, ja voitetaan, ja on heille viimeinen pahemmaksi tullut kuin ensimmäinen. Sillä se olis heille parempi ollut, ettei he vanhurskauden tietä tunteneetkaan olisi, kuin että he tunsivat sen ja poikkesivat pois pyhästä käskystä, joka heille annettu oli.**” 2. Piet. 2: 20 - 21. Nämä vaarat me parhain vältämme, jos me pysymme hengen köyhyudessa ja yksinkertaisuudessa **Jeesuksen kyllyydestä otamme armon armosta.** Ei suinkaan Jumalan Henki silloin lakkaa kirkastamasta

2. Adventtisunnuntai

Häntä sydämissämme eikä ohjaamasta meitä Hänen tykönsä. Sentähden meidän tulee myös erityisesti **valvoa** ja ottaa tarkasti vaarin **Pyhän Hengen armovaikutuksista** sieluissamme. Jeesuksen ja hänen sovintonsa tähden voivat uskavaiset luottaa siihen, että Jumalan Henki aina tahtoo **johdattaa heitä kaikkeen totuuteen**, eikä koskaan jätä muistuttamatta heidän sydämiään ja omiatuntojaan, milloin jokin viettelys on tarjona. Jos he silloin uskollisesti ja yksinkertaisesti kuulevat Hänen varoitustansa ja jättävät itsensä kokonaan Hänen johdatukseensa, niin Hän tahtoo ja voi heidät nuhteettomina varjella. Jumalan lapsen päävelvollisuus on, että hän valvoo ja uskollisesti käyttää sitä armoa, joka hänelle annetaan, ja siihen Vapahtaja itse tahtoo antaa voiman ja viisauden niille, jotka sitä Häneltä pyytävät. Mitä heikommaksi me itsemme tunnemme, sitä lujemmin me voimme luottaa Hänen apuunsa. Mutta jos me omasta mielestämme olemme vahvat, niin me pian omasta kokemuksestamme saamme oppia, ettemme itsestämme mitään voi; vaan että pyhimmälläkin ihmisellä on sama turmeltu sydän kuin suurimmalla pahantekijällä ja hän saattaa keveästi langeta jumalattomuuteen ellei anna itseään Herran armon varjella. Mutta jos me otamme vaarin Pyhän Hengen vaikutuksista itsessämme ja niitä uskollisesti käytämme, niin me voimme joka päivä kasvaa ja varttua Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa, likemmin Häneen yhdistyä ja Hänen rakkaudellaan täytyä. Me tosin olemme silloin huonot ja heikot syntiset, mutta kuitenkin onnelliset ja autuaat lapset ja Jeesuksen lunastetut lampaat.

Huolen omasta autuudestamme pitäisi kehottaa meitä **valvomaan**. Me tiedämme, mikä meitä kaikkia odottaa: kerran on kuoltava ja sen jälkeen tulee tuomio. Mutta aikaa, jona Herra tahtoo meidät täältä kutsua, ei tiedä yksikään muu kuin Kaikkietävä. Meidän kuolinpäivämme on myös meidän tuomiopäivämme oleva; ”sillä mihin puu kaatuu, siinä se makaa.” Jos me olemme armon hetken laiminlyöneet ja eläneet ilman Jumalan Pojan uskoa valvomatta ja iankaikkisesta autuudestamme murhetta pitämättä, voi meitä silloin!, me saamme sitten myöhään tyhmyyttämme katua ja turhaan toivoa saavamme takaisin ne hetket, mitkä me täällä häpeällisesti synnin palveluksessa olemme kuluttaneet. Mutta silloin on kaikki meidän toivomme hukassa, ja Jeesuksen veri, joka on vuodatettu meidän syntiemme anteeksi antamiseksi tässä elämässä, tulee meille iankaikkiseksi vihaksi ja kostoksi, jos me sen olemme hyljänneet.

O! jos siis ihmiset antaisivat Jumalan hengen itseänsä taivuttaa sydämellisellä katumuksella tuntemaan viheliäisyytensä ja syntinsä, ja aikanaan kääntymään Hänen tykönsä, joka on syntisten ystävä ja Vapahtaja, saadakseen armon Hänen tykönsä. Silloin meillä olisi lohdutus kuolemassa eikä tuomiokaan meitä peljättäisi: meidän tuomarimme on myös meidän Vapahtajamme, johon me tässä ajassa olemme uskoneet ja jota sydämestä olemme rakastaneet. Jos me Herralta pyydämme viisautta lukeaksemme

2. Adventtisunnuntai

meidän päivämme, niin me taidamme ilolla kohdata kuolinhetkemme, niin kuin oikean hääpäivämme, jona me Sielunylkämme kanssa tulemme iankaikkisesti yhdistyneiksi ja saamme **Jeesuksemme nähdä niin kuin Hän on.**